

РЕШЕНИЕ

№ 42230

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **7222**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба на Е. И. [дата на раждане] с адрес Р. Федерация, чрез адв. К. А. Д. от АК-В. с личен номер [ЕГН], с адрес на дейността [населено място] [улица], ет.3, с меил адрес за кореспонденция [електронна поща] срещу: Отказ с рег. 5364р-12337, издаден от Директор на Дирекция Миграция при МВР / С./ от 31.5.2025г. по подадено заявление с номер Г-536/20.2.2025г. с молител Е. И. за издаване на разрешение за право на постоянно пребиваване в Република България, с адрес за кореспонденция [населено място] [улица] I 70 ет.3, чрез адв. К. А. Д.. В жалбата се излагат съображения, че оспорения административен акт е незаконосъобразен, постановен при нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че обжалвания отказ е формален, несъобразен с приложимите материалноправни норми, в противоречие с целта на закона, както и с установената фактическа обстановка и представени писмени доказателства. Счита, че административният орган е отказал, без да изложи подробни и задълбочени аргументи, защо приема, че лицето не пребивава на адреса, при условие, че са снети писмени обяснения от нея. Намира, че е допуснато е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, както и че липсва съвместно становище от службите за административен контрол на чужденците. Твърди, че жалбоподателката и децата ѝ са материално обезпечени. Заявява, че оспорва изцяло твърденията, че лицето не пребивава на адреса, както и че на адреса са регистрирани и други лица освен двете ѝ деца. Намира, че липсват конкретни фактически основания за хипотезата на правната норма, посочена като основание за

отказа за постоянно пребиваване. Нарушена е и целта на закона. Отказът нарушава разпоредби на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Като основание посочва чл. 6 и чл. 8 от ЕКЗПЧ, като не е зачетено правото на личен живот. Искане се да бъде отменен оспорения отказ с указание да бъде издаден искания административен акт. Претендира и присъждане на сторените разноски по делото.

В съдебно заседание оспорващата не се явява и не се представлява. Представени са писмени бележки.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Т., изразява становище за неснователност и недоказаност на жалбата. Намира постановения отказ за законосъобразен по мотиви изложени в него. Акцентува, че от представените в съдебно заседание с писмена молба доказателства е видно, че на адреса са регистрирани освен жалбоподателката и децата ѝ още четирима узбекистански граждани-трима, от които вече са получили разрешение за пребиваване на този адрес. Във връзка с това счита, че жалбоподателя е представил неверни данни относно адреса на пребиваване. Материалноправните предпоставки за издаване на отказа счита, че са налице. Представя подробни писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадено е Заявление рег. № Г- 536/20.2.2025г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, от Е. И., гражданин на Р. Федерация на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), съобразно който „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход“, по образец съгласно приложение №4 във връзка с чл. 34, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ). Заявлението е депозирано при спазване изискванията на чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване. Към момента на подаване на заявление рег. № Г-536/20.02.2025г. лицето е с разрешен срок на пребиваване в Р България, с издадена виза вид „D“ за периода от 27.12.2014-26.05.2025г. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ служебно е постъпило удостоверение за български произход, издадено от ИАБЧ/Изпълнителна агенция за българите в чужбина/. В изпълнение на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено становище.

На 11.04.2025г. е извършена проверка от служители на в дирекция „Миграция“ - МВР на адреса/гр. С., [жк][жилищен адрес] на който е декларирала оспорващата, че пребивава. Адресът е посочен в заявление рег. № Г-536 от 20.02.2025г. като същият фигурира и в изискуемата в пар. 1 т. 20 от ДР ЗЧРБ нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. При направената проверка чужденецът е установен на адреса. Изготвена е докладна № 5364р-9193 от 17.04.2025г., в резултат на проверката, като според изложеното в докладната в жилището е установена само оспорващата, която заявява, че обитава жилището със своя съпруг и две непълнолетни деца, които са ученици и към момента на издаване на заповедта е посочено, че се намират в М.. Изготвени са справки от ИИС „Граничен контрол“, според които И. е влязла двукратно на територията на страната-на 18.02.2025г., повторно влязла на 09.04.2025г., а след напускането ѝ на 13.04.2025г. не са регистрирани други преминавания през ГКПП на България от нея и членовете на семейството ѝ. След осъществен контакт със собственика на жилището, последния заявил, че жилището се състои от две спални, хол и кухненски бокс и се обитава от семейството на И. по силата на сключен договор за наем, които плащат наем редовно и не разполага с информация кога реално пребивават на адреса. Потвърждава, че двете ѝ деца не

пребивават в България поради учебни занятия в М..

Извършени са допълнителни справки, които сочат, че адреса е предоставен на още трима узбекистански граждани, кандидатстващи за разрешение за пребиваване в България.

Направен е извод, че в подаденото на И. заявление са декларирани неверни данни с цел заобикаляне на нормите регламентиращи режима на чужденци в България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца, както и че кандидатът за постоянно пребиваване се ползва от гражданството на държавата си на произход-Р. Федерация, което се установява от документите за задгранично пътуване и няма данни да е загубил връзка с държавата по произход.

Направен е извод, че е установено несъответствие в предоставената информация от наемодателя, че жилището се ползва единствено от семейството на И. и наличието на данни, че на адреса са регистрирани и други чужденци кандидати за пребиваване в България. Макар и установена на адреса след извършената служебна проверка, Е. И. е напуснала територията на страната и към момента на постановяване на процесния отказ не са регистрирани други преминавания през ГКПП на РБ. Поради изложеното е направен извод, че за да изпълни условията на чл. 34 ал. 1 т. 3 от ППЗЧРБ И. е заявила адрес на който реално не пребивава. Предвид горното, на основание чл. 26 ал. 1 във връзка с чл. 10 ал. 1 т. 23 от ЗЧРБ поради предоставяне на неверни данни от оспорващата за адреса на пребиваване е постановен и процесния отказ.

Установеното от адм. орган е довело до заключението, че към момента на изготвяне на процесния отказ кандидатът за постоянно пребиваване се ползва от гражданството на държавата си по произход – Р. Федерация. Няма данни да е загубил връзка с държавата си по произход. Иниципирането на процедурата за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Р България изразява намерението на кандидата за пребиваване да се е установил трайно в страната. Но доказателствата събрани пред адм. орган /впоследствие и по делото /сочат, че И. не се е установила в България. В изпълнение на условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, лицето е заявило и декларирало адрес, на който реално не пребивава, което се доказва при извършената от контролния орган проверка. С оглед изложеното на основание чл. 26, ал.11, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е направен извод, че Е. И. е декларирала неверни данни относно адреса на пребиваване, поради което е постановен и процесния отказ за предоставяне на постоянно пребиваване.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорен е Отказ с рег. 5364р-12338 на Директор на Дирекция Миграция при МВР / С./ от 31.5.2025г. по подадено заявление с номер Г- 536/20.2.2025г. с молител Е. И. за издаване на разрешение за право на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директор на Дирекция „Миграция“ - МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ на И., издаден е от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като към подаденото заявление, са приложени необходимите документи.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е прието от адм. орган, че е декларира невярни данни. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларира невярни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че оспорващата е посочила в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес именно гр. С.,[жк][жилищен адрес], като е представила и нотариално заверена декларация. Следва да се отбележи, че съгласно представените по делото справки от АИС „Граничен контрол“ за лицето е видно, че същата влиза в Р България на 18.02.2025г., подава заявлението си за постоянно пребиваване на 20.02.2025г. и няма данни кога е напуснала страната. След това влиза за втори път на 09.04.2025г., и след направената адресна проверка на 11.04.2025г., на която е установена в жилището, напуска страната два дни по-късно на 13.04.2025г. и до момента на издаването на отказа не е пребивавала на територията на Р България. Следователно същата не живее на посочения в заявлението адрес. Това обстоятелство се потвърждава и от тематичната справка от АИС „Единен регистър за чужденците в Република България“ относно адрес- [населено място], [жк], № 13, ет. 11, ап.52, от която се установява, че на същия има регистрирани общо 7 /седем/ чужденци- Е. И. и двете й деца и четирима узбекистански граждани, кандидатстващи за пребиваване в Република България. От представените по делото с молба от 24.10.2025г. актуални „Справка за чужденец“ от АИС „Единен регистър за чужденците в Република България“ относно четиримата узбекистански граждани е видно, че трима от тях имат разрешено право на продължително пребиваване тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ на 13.10.2025г. и са регистрирани на посочения адрес, а четвъртият все още е със статут кандидат за пребиваване, като също е регистриран на посочения адрес. Става въпрос за адресна регистрация не в Регистъра на населението съгласно Закона за гражданската регистрация, а за адресна регистрация в Единния регистър за чужденците, в който се съдържат данни за всички чужденци, кандидатстващи и/или получили пребиваване в Република България, вкл. продължително и постоянно пребиваващи и предоставили съответния адрес като такъв за пребиваване, съгласно изискванията на ЗЧРБ и ППЗЧРБ. По делото се съдържа сведение дадено от собственика на жилището, който посочва, „не разполагам с информация кога са на адреса“ по отношение на жалбоподателката и семейството й, като заявява, че „адреса се обитава единствено от семейството“. Тези твърдения не се доказват от представените писмени доказателства- справки от АИС на МВР, а напротив установено е несъответствие между предоставената информация от наемодателя, че жилището на горесцитирания адрес се ползва единствено от семейството на Е. И. и наличните данни, че на адреса са регистрирани и други чужденци, кандидати за пребиваване в Р България, както и факта, че макар и установена на адреса, не са установени доказателства за фактическото ползване на адреса от Е. И.. Непосредствено след извършената адресна проверка е напуснала територията на страната и към момента на издаване на отказа не са регистрирани други преминавания през ГКПП на Р България от лицето. Горното налага извода, че за да изпълни условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ оспорващата е заявила адрес, на който реално не пребивава.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

За правилното решаване на делото от страна на съда следва да бъде преценена разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република

България, съгласно която за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Съгласно изискването на чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване. В тази връзка, съдът трябва да изложи мотиви какви са изискванията на закона при заявяване на предоставяне на право на постоянно пребиваване и следва ли лицето при подаване на заявлението непременно да живее на този адрес или декларирането му има за цел да уведоми органа за осигурен адрес за регистрация.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът не живее на посочения адрес. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като не е установено намерението да се ползва декларирания адрес. Следва да се посочи още, че с допълнителна писмена молба по делото от 27.10.2025г. от ответната страна е представила 4 броя актуална „Справка чужденец“ от АИС „Единен регистър за чужденците в РБ“ относно четиримата узбекистански граждани е видно, че трима от тях имат разрешено право на продължително пребиваване тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24 и от ЗЧРБ на 13.10.2025г. и са регистрирани на посочения адрес, а четвъртият е все още със статут кандидат за пребиваване, като също е регистриран на посочения адрес. От актуална справка за пътуване на лице чужд гражданин от ИИС „Граничен контрол“ за регистрирани влизания /излизания през ГКПП на РБ от И., се установява, че два дни след проверката на 13.04.2025г. през ГКПП Аерогара С. излиза от страната и няма друго регистрирано влизане до постановяване на обжалвания адм.акт. Следва да се посочи, че макар и да са регистрирани децата на оспорващата на посочения адрес, оспорващата е заявила, че са в М., тъй като са на учебни занятия там. От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем са представени доказателства, че са адресно регистрирани и още 4 чужденци-узбекистански граждани. Освен това в справките на стр. 90,91,92 е посочено, че с решение им е продължен срока за пребиваване от 13.10.2025г. В този смисъл съдът намира, че следва логичен извод за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на право на постоянно пребиваване. В този смисъл са изводите, изложени в решение по адм. дело № 4855/2021г. на ВАС.

От друга страна, декларирания адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като безспорно съдържа неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание

по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона. Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Принципно, административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона (чл.4, ал.1 от АПК), за целите, на основанията и по реда, установени от закона (чл.4, ал.2 от АПК), като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел (чл.6, ал.5 от АПК) и упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл.6, ал.1 от АПК). Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 4 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. [дата на раждане] с адрес Р. Федерация, чрез адв. К. А. Д. от АК-В. с личен номер [ЕГН] с адрес на дейността [населено място] [улица], ет.3, с меил адрес за кореспонденция [\[електронна поща\]](#) срещу: Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване с рег. 5364p-12337 от 31.05.2025г., издаден от Директор на Дирекция Миграция при МВР по подадено заявление с номер Г- 536/20.2.2025г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в РБ.

ОСЪЖДА Е. И. родена на 5.12.1982г. гражданство Р. Федерация да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 (двеста) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ